

casos de baralles sostingudes jugant per carrer o en sortir d'estudi, d'algun que altre cop de pedra, trencadissa d'algun vidre, d'empipar a la veïna tirant-li sorra a l'entrada, obrint-li el galliner i escampant-li l'aviram... fora de totes les entremaliadures pròpies de nois, fetes per nois i precisament perquè són nois, a les quals per això mateix anomenem «criaturades»... tots els altres fets de caràcter més greu i que suposen ja certa perversitat o corrupció, els trobareu en aquests nois, als quals un pare egoista que n'ha volgut treure suc abans d'hora, el malestar de casa, l'ofendat o l'abandó, la necessitat i la misèria han obligat a campar-la pel seu compte, a lluitar per l'existència com si fossin homes fets durant una època de la vida que no és per aquesta lluita, sinó que és de preparació per mitjà de l'estudi, de l'aprenentatge i de la «vida de noi» ben dirigida.

Aquest ha passat pel Tribunal per haver robat en una botiga: és un venedor de diaris que es lleva a les tres del mati per poder ésser a les estacions a la sortida dels primers trens. En lloc d'esmorzar a casa amb el seu pare i germans o bé al taller a l'hora assenyalada; en lloc de menjar el que li doni la mare: una truiteta, un tall de bacallà amb les mongetes del dia abans rescalfades... esmorza del producte de la venda en qualsevol tabernota o casa de menjar, s'asseu davant de la taula, pica de mans, demana al mosso el que més li ve de gust, i després de ficar un gotet dintre del ventre, se'n torna cap a casa, sense que ningú no li digui perquè véns o véns d'hora. És un «noi» que ja fa la vida d'«home»; és un «home» que encara tindria d'ésser «noi». La prova d'això és que a la nit, abans de tocar les nou, el veure davant de la redacció del diari (v. g. al carrer de Llúria, davant d'«El Noticiero») jugant als quatre cantons o bé al futbol, amb una boia de paper que fa de pilota.

Aquell altre està a l'asil després d'haver aguantat tres o quatre quinzenes governatives; és un «noi de moll» dels que solen anar darrera els carros i corren després cap a casa dels drapaires del carrer de Migdia amb la pitrera plena de cotó. Mes no us penseu que s'ha fet lladre de repent i com per art de brui-xeria; res d'això. És veïc abandonat per un pare embriac i jugador i una mare que després tirà per «cupletista»; se li presentà